A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2015. szeptember 9.*

„Fellebbezés — Az egészségügyi együttműködés területéhez tartozó projekt javára közösségi pénzügyi támogatást nyújtó szerződés — A kifizetett előleg egy részének visszatérítésére vonatkozó bizottsági határozat — Megsemmisítés iránti kereset — Elfogadhatatlanság”

A C-506/13. P. sz. ügyben,

a **Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro AE** (székhelye: Athén [Görögország], képviseli: E. Tzannini dikigoros)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2013. szeptember 11-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviseli: S. Lejeune, meghatalmazotti minőségben, segítője: E. Petritsi dikigoros, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Tizzano tanácselnök, S. Rodin, A. Borg Barthet, M. Berger és F. Biltgen (előadó) bírák,

főtanácsnok: P. Cruz Villalón,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2015. február 24-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésével a Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro AE (a továbbiakban: Lito) az Európai Unió Törvényszéke Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro kontra Bizottság ítéletének (T-552/11, EU:T:2013:349, a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését

* Az eljárás nyelve: görög.

kéri, amely ítélettel a Törvényszék egyrészt elutasította a Litónak az egészségügyi együttműködés területéhez tartozó projekt támogatására vonatkozó közösségi pénzügyi támogatás keretében kifizetett 83 001,09 euró összeg visszatérítttetése céljából az Európai Bizottság által 2011. szeptember 9-én kiállított terhelési értesítés megsemmisítése iránti keresetét, másrészt helyt adott az ezen intézmény által előterjesztett viszontkeresetnek, amely arra irányult, hogy a Litót kötelezzék az említett összeg és a késedelmi kamatok megfizetésére.

A jogvita előzményei

2 A jogvita előzményeit a megtámadott ítélet 1–8. pontja az alábbiak szerint ismertette:

„1 A felperes, [a Lito] a szülészet, a nőgyógyászat és a sebészet területére szakosodott szülőkórház. A felperes tagja annak a konzorciumnak tagja, amely 2004. május 12-én megkötötte a[…] Bizottsággal a Ward In Hand (WIH) nevű projektre [a továbbiakban: WIH-projekt] vonatkozó C510743. sz. szerződést, amelyben a Bizottság kötelezettséget vállalt arra, hogy több részben történő folyósítás útján pénzügyi hozzájárulást nyújt számára (a továbbiakban: szerződés). A [WIH-projekt] 2004. május 1-jén kezdődött és 2006. január 31-én fejeződött be. [E] projekt keretében […] a Bizottság az Európai Unió pénzügyi támogatása címén összesen 99 349,50 eurót fizetett a felperesnek.

2 A szerződésre az 5. cikkének (1) bekezdése alapján a belga jog az irányadó. Egyébiránt a szerződés 5. cikkének (2) bekezdése alapján kizárólag a Törvényszék, fellebbezés esetén pedig a Bíróság rendelkezik hatáskörrel az egyrészt az Unió, másrészt a konzorcium tagjai közötti, a szerződés érvényességére, alkalmazására és értelmezésére vonatkozó valamennyi jogvita eldöntésére.

3 A 2009. április 29-i levelével a Bizottság arról tájékoztatta a felperest, hogy a WIH-projektben való részvétele miatt könyvvizsgálat formájában ellenőrzést végeznek nála. E levélből kitűnik, hogy a felperesnek az ellenőrzés során többek között be kellett mutatnia a személyi állomány által [az e] projekt keretében alkalmazott jelentéti íveket. A 2009. augusztus 4. és 6. között végzett könyvvizsgálat során a felperes nem terjesztette elő a személyi állományának azon munkaidejét feltüntető jelenléti íveket, amely vonatkozásában a megtérítést kérte.

4 A 2009. október 20-i levelével a Bizottság közölte a fellebbezővel a könyvvizsgálati jelentésnek a kért jelenléti ívek hiányát rögzítő tervezetét, és felhívta, hogy tegye meg az azzal kapcsolatos észrevételeit. A 2009. november 13-i és 16-i elektronikus levelével a fellebbező elküldte a könyvvizsgálat eredményével kapcsolatos észrevételeit, és benyújtotta a [WIH-projektre] fordított munkákra vonatkozó jelenléti íveket. A Bizottság a 2009. december 23-i levelében, amelyhez mellékelte a végleges könyvvizsgálói jelentés tervezetét, fenntartotta a könyvvizsgálati jelentés tervezetében tett megállapításait.

5 2010. október 25-én a Bizottság a visszatérítttetési eljárást megelőző tájékoztató levelet intézett a felpereshez, amely szerint a felperesnek 93 778,90 eurót kell visszatérítenie. A 2010. november 15-i levelével a felperes azt kérte, hogy a Bizottság újból vizsgálja meg, és hagyja jóvá a korábban benyújtott észrevételeket.

6 A 2011. május 24-i levelében, a felperes által előterjesztett bizonyítékok megvizsgálását követően a Bizottság elismerte, hogy a személyi állomány egyik tagja, V. részt vett a [WIH-projektben], és elfogadta az utóbbi által [az e] projektre fordított munkaidő elszámolását […], hangsúlyozta azonban, hogy az erre vonatkozó szerződéses követelmények nem teljesültek. A Bizottság egyébiránt az elismert közvetlen költségek 20%-a erejéig elfogadta a közvetett költségek elszámolását. Ebből következően a megtérítendő összeg 83 001,09 euróra csökkent. 2011. június 17-én a felperes előterjesztette az észrevételeit.

7 A Bizottság – mivel mindezek ellenére úgy vélte, hogy a felperes válasza egyáltalán nem tartalmazott olyan új elemet, amely bizonyíthatná a [WIH-projekt] keretében a személyi állomány többi tagja által teljesített munkaidőt – a 2011. augusztus 7-i levelében záró észrevételeket intézett a felpereshez. Végül 2011. szeptember 16-án a Bizottság elküldte a felperesnek [a terhelési értesítést], amelyben felhívta őt, hogy 2011. október 24-ig fizessen meg részére 83 001,09 eurót [...].

8 A Bizottság 2011. november 3-i levelével, amelyet a felperes 2011. november 15-én kapott kézhez, emlékeztette a felperest a tartozására, hangsúlyozva, hogy azt évi 5%-ig terjedő kamat terheli, amely késedelmi naponként 11,37 eurónak felel meg, így 2011. november 18-án az esedékes kamatok 284,25 eurót tesznek ki."

A Törvényszék előtti kereset és a megtámadott ítélet

3 A Törvényszék Hivatalához 2011. október 24-én benyújtott keresetlevelével a Lito keresetet indított a terhelési értesítés megsemmisítése iránt.

4 A Törvényszék Hivatalához 2012. január 13-án benyújtott ellenkérelme keretében a Bizottság viszontkeresetet terjesztett elő, amelyben azt kérte, hogy a Törvényszék kötelezze a Litót a WIH-projekt keretében folyósított pénzügyi hozzájárulás részleges visszatérítésére, valamint a késedelmi kamatok megfizetésére.

5 A Törvényszék a megtámadott ítélet 17–31. pontjában kimondta, hogy az iratokban található elemek alapján nem lehet arra következtetni, hogy a terhelési értesítés olyan kötelező joghatások kiváltására irányulna, amelyek túlmutatnak a szerződésből fakadó joghatásokon, és az ezen intézményre mint közigazgatási hatóságra ruházott közhatalmi jogkörök gyakorlását jelentik. Következésképpen ez a terhelési értesítés nem szerepel azon aktusok között, amelyek megsemmisítését az EUMSZ 263. cikk alapján kérni lehet, ezért a Törvényszék a Lito által előterjesztett megsemmisítés iránti keresetet mint elfogadhatatlant elutasította.

6 A megtámadott ítélet 32–81. pontjában a Törvényszék megvizsgálta a Bizottság által előterjesztett viszontkeresetet, amely azon alapult, hogy a Lito állítólag megsértette a szerződéses kötelezettségeit, így különösen az általános szerződési feltételek 14. cikke (1) bekezdésének a) pontjában kimondott, a jelenléti ívek vezetésére, és a WIH-projekt keretében a személyi állomány által teljesített munkaidő rögzítésére vonatkozó kötelezettséget. A Törvényszék az elemzése végén megalapozottnak ítélte az említett keresetet.

7 Ebből következően a Törvényszék arra kötelezte a Litót, hogy fizessen meg a Bizottság részére a főtartozás címén 83 001,09 eurót, továbbá – 2011. október 25-től a főtartozás megfizetéséig – annak 5%-os kamatát.

A felek kérelmei a Bíróság előtt

8 A Lito azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, az ügyről érdemben döntsön, és a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

9 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és a Litót kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

Az első jogalapról

A felek érvei

10 Az EUMSZ 263. cikk téves alkalmazására alapított első jogalappal a Lito azt rója fel a Törvényszéknek, hogy az tévesen alkalmazta a jogot, amennyiben azt állapította meg, hogy a terhelési értesítés a Bizottságot a szerződéses kikötések alapján megillető jogok érvényesítésére korlátozódik, jóllehet azt kellett volna megállapítania, hogy az említett értesítés a közhatalmi jogkörök Bizottság általi alkalmazásából ered. A Lito szerint a terhelési értesítés – amelyet az EUMSZ 299. cikk rendelkezéseinek megfelelően, végrehajtható jogkövetkezmények keletkeztetése érdekében fogadtak el – olyan aktusnak minősül, amelynek jogszerűségét az EUMSZ 263. cikken alapuló megsemmisítés iránti kereset keretében az uniós bíróságnak kell vizsgálnia.

11 Ebben a tekintetben a Lito egyrészt emlékeztet arra, hogy a Bizottság az általános szerződési feltételek 19. cikkének (5) bekezdése alapján fenntartotta magának a jogot az EUMSZ 299. cikk értelmében vett végrehajtható határozat elfogadására. A szóban forgó dokumentum kétértelmű jellegére tekintettel – amit a megtámadott ítélet 29. pontjában a Törvényszék is elismert – az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 47. cikkének első bekezdésében biztosított bírói jogvédelemhez való jog megóvása érdekében a Lito által előterjesztett keresetnek mindenképpen helyt kellett volna adni.

12 Másrészt annak a körülménynek, hogy az EUMSZ 299. cikk szerinti eljárás igénybevételére vonatkozó hivatkozás a terhelési értesítés szövegében is szerepelt, azt kellett volna eredményeznie, hogy a Törvényszék – a bizalomvédelem elvének alkalmazásával – elfogadja a Lito által előterjesztett megsemmisítés iránti kereset elfogadhatóságát.

13 A Lito hozzáteszi, hogy a Törvényszék – azzal, hogy a megtámadott ítélet 73. és 77. pontjában a Bizottság által a terhelési értesítésben egyoldalúan rögzített esedékességi időpontot fogadta el a kamatok kezdő időpontjaként – közvetetten elismerte, hogy a terhelési értesítés végrehajtható jellegű, tehát az nem pusztán tájékoztató dokumentumnak minősül.

14 A Bizottság álláspontja szerint a jogilag teljesen megalapozatlan első jogalapot mint elfogadhatatlant el kell utasítani. Másodlagosan – mivel a Törvényszék a Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro kontra Bizottság végzésben (T-353/10, EU:T:2011:589) követett érvelésre hivatkozott, és ez a határozat jogerőre emelkedett – a Bizottság szerint már nem lehet vitatni, hogy a terhelési értesítés tájékoztató jellegű előkészítő aktusnak minősül, amely nem végrehajtható.

A Bíróság álláspontja

15 Az első jogalapjával a Lito lényegében azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, mivel azt állapította meg, hogy a terhelési értesítés nem rendelkezik az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható aktus jellemzőivel.

16 Az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az EUMSZ 263. cikk alapján a megsemmisítés iránti keresetnek az intézmények által hozott valamennyi olyan jogi aktussal szemben – függetlenül azok jellegétől vagy formájától – nyitva kell állnia, amelyek olyan kötelező joghatások kiváltására irányulnak, amelyek a felperes érdekeit sérthetik jelentősen módosítva annak jogi helyzetét (lásd ebben az értelemben: IBM kontra Bizottság ítélet, 60/81, EU:C:1981:264, 9. pont; Internationaler Hilfsfonds kontra Bizottság ítélet, C-362/08 P, EU:C:2010:40, 51. pont).

17 A megsemmisítés iránti kereset célja a jog tiszteletben tartásának biztosítása az EUM-Szerződés értelmezése és alkalmazása során, ennélfogva ezzel a céllal ellentétes volna a kereset elfogadhatósági feltételeinek olyan megszorító értelmezése, amely annak terjedelmét kizárólag ezen aktusoknak az EUMSZ 288. cikk szerinti kategóriáira korlátozza (lásd ebben az értelemben: IBM kontra Bizottság ítélet, 60/81, EU:C:1981:264, 8. pont).

18 Az uniós bíróságnak a Szerződés rendelkezéseinek értelmezésére és alkalmazására vonatkozó hatásköre azonban nem alkalmazható, ha a felperes jogi helyzete olyan szerződéses viszonyok keretébe illeszkedik, amelynek jogi hátterét a szerződő felek által megjelölt nemzeti jog szabályozza.

19 Ugyanis, ha az uniós bíróság a tisztán szerződéses keretbe illeszkedő aktusok megsemmisítése tárgyában állapítaná meg a hatáskörét, az nemcsak azzal a veszéllyel járna, hogy megfosztja az értelmétől az Unió bírósági hatáskörének választottbírósági kikötés alapján történő kikötését lehetővé tevő EUMSZ 272. cikket, hanem – azokban az esetekben, ha a szerződés nem tartalmaz hasonló kikötést – azzal is, hogy e bíróság hatásköre túlterjeszkedik az EUMSZ 274. cikk által kijelölt korlátokon, amely rendelkezés a nemzeti bíróságok általános szabályok szerinti hatáskörébe utalja azon jogviták elbírálását, amelyekben az Unió az egyik fél (lásd ebben az értelemben: Maag kontra Bizottság ítélet, 43/84, EU:C:1985:328, 26. pont).

20 Ebből következik, hogy a felperes és az egyik intézmény közötti szerződés esetén az EUMSZ 263. cikk alapján csak akkor lehet az uniós bíróságoknál keresetet előterjeszteni, ha a megtámadott aktus olyan kötelező joghatások kiváltására irányul, amelyek kívül esnek a felek közötti szerződéses viszonyon, és amelyek a szerződő intézményre – mint közigazgatási hatóságra – ruházott közhatalmi jogkörök gyakorlásával járnak.

21 Ebben a tekintetben hangsúlyozni kell, hogy abban az esetben, ha valamely intézmény, közelebbről a Bizottság, a pénzügyi támogatás nyújtására az EUMSZ 272. cikk keretében a szerződéses utat választja, köteles ezen a kereten belül maradni. Így különösen arra kell ügyelnie, hogy a szerződő felekkel fennálló viszonyban kerülje az olyan kétértelmű megfogalmazásokat, amelyeket a szerződéses felek úgy értelmezhetnek, hogy azok a szerződéses kikötéseket meghaladó egyoldalú döntési hatáskörbe tartoznak.

22 A jelen esetben, amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 28. pontjában rámutatott, az iratokban található egyetlen információ sem enged arra következtetni, hogy a Bizottság a közhatalmi jogkörei gyakorlásával járt volna el.

23 Ami többek között a terhelési értesítést illeti, a megtámadott ítélet 25. és 26. pontjából kitűnik, hogy ez az értesítés a szerződés összefüggésébe illeszkedik, amennyiben annak az említett szerződés kikötésein alapuló tartozás visszatérítése volt a tárgya. A terhelési értesítésen ugyanis az esedékesség időpontját, valamint a fizetési feltételeket tartalmazó felszólítást kell érteni, és az annak ellenére sem tekinthető végrehajtható okiratnak, hogy az úgy említi meg az EUMSZ 299. cikk szerinti végrehajtást, mint a Bizottságot, egyebek mellett, megillető lehetőséget arra az esetre, ha az adós a rögzített esedékességi időpontban nem teljesítene.

24 A Törvényszék tehát helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 28. pontjában, hogy a terhelési értesítés nem jár olyan jogkövetkezményekkel, amelyek közhatalmi jogkörök gyakorlásából erednek, hanem éppen ellenkezőleg, azt elválaszthatatlannak kell tekinteni a Bizottság és a Lito között fennálló szerződéses viszonytól.

25 A fentiekből következik, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot azzal, hogy a megtámadott ítélet 30. pontjában azt állapította meg, hogy nem lehet hozzá jogszerűen keresetet benyújtani az EUMSZ 263. cikk alapján.

26 Ezenkívül hangsúlyozni kell, hogy függetlenül attól a ténytől, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 29. pontjában elismerte a terhelési értesítés kétértelmű jellegét, ez egyáltalán nem érinti a Charta 47. cikkének első bekezdésében biztosított hatékony bírói jogvédelemhez való jogot. Ugyanis, amint az a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, e cikknek nem célja a Szerződésekben szabályozott bírósági felülvizsgálati rendszer, különösen pedig az uniós bíróság előtt indított közvetlen keresetek elfogadhatóságával kapcsolatos szabályok módosítása, amint ez az említett cikkre vonatkozó magyarázatokból is kitűnik, amelyeket az EUSZ 6. cikk (1) bekezdése harmadik albekezdésének és a Charta 52. cikke (7) bekezdésének megfelelően figyelembe kell venni a Charta értelmezésénél (Inuit Tapiriit Kanatami és társai kontra Parlament és Tanács ítélet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 97. pont; von Storch és társai kontra EKB végzés, C-64/14 P, EU:C:2015:300, 55. pont).

27 Ami a Lito arra alapított érvét illeti, hogy a Törvényszék állítólag megsértette a bizalomvédelem elvét, emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a bizalomvédelem elvére való hivatkozás lehetősége minden gazdasági szereplőt megillet, akiben valamely intézmény egy fennálló helyzet fennmaradásával kapcsolatban megalapozott várakozásokat keltett (lásd ebben az értelemben: Di Lenardo és Dilexport ítélet, C-37/02 és C-38/02, EU:C:2004:443, 70. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), mindazonáltal a Lito nem bizonyította, hogy a Bizottság hogyan keltett benne ilyen várakozásokat a Lito által előterjesztett megsemmisítés iránti kereset állítólagos elfogadhatóságával összefüggésben.

28 Ami a késedelmi kamatok tőkésítésének kezdő időpontjára vonatkozó – a megtámadott ítélet 73–77. pontja ellen irányuló – érvet illeti, azt a harmadik jogalap keretében kell megvizsgálni.

29 A fentiekből következik, hogy az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A második jogalapról

A felek érvei

30 A jogosulatlanul folyósított összeg fogalmának alkalmazását érintő téves jogalkalmazásra alapított második jogalappal a Lito azt rója fel a Törvényszéknek, hogy a megtámadott ítélet 47–69. pontjában elferdítette a belga polgári törvénykönyv (code civil) 1376. cikke szerinti jogosulatlan kifizetések visszatérítése fogalmát, és azt tévesen alkalmazta a szóban forgó ügy tényállására.

31 A Lito egyrészt úgy érvel, hogy a belga polgári törvénykönyv 1376. cikkének alkalmazásának valamely szándékossági elem vagy hiba a feltétele, és a jelen esetben ez a szubjektív elem hiányzik. Másrészt a kifizetés jogosulatlanságának megállapításánál a kifizetés átvétele a releváns időpont, amely a WIH-projekt teljesítésének felel meg. A Lito szerint a jelenléti ívek benyújtásának elmaradása nem tekinthető a projekt nemteljesítésének.

32 A Lito úgy véli, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 56. pontjában tévesen utasította el az utólagosan benyújtott jelenléti íveket, amelyek hitelességét a rajtuk lévő társasági logó igazolta. A Lito emlékeztet arra, hogy az érintett csoport vállalkozásainak egyesülése miatt a könyvvizsgálat időpontjában nem volt lehetősége az elektronikusan létrehozott nyilvántartás visszakeresésére.

33 Ezenfelül a Lito azt állítja, hogy az volt a jóhiszemű meggyőződése, hogy a Bizottság lemondott a jogairól tekintettel arra, hogy az utóbbi a WIH-projekt teljesítését követően majdnem öt évig nem jelentkezett.

34 A Bizottság szerint a második, negyedik, ötödik, hatodik és nyolcadik jogalapot együttesen kell megvizsgálni, és azok mindegyikét mint elfogadhatatlant el kell utasítani, mivel ezek a jogalapok a tények és a bizonyítékok újabb vizsgálatára irányulnak, nem tartalmazzák a kifogásolt elemek megjelölését, sőt még a megtámadott ítélet kifogásolását sem, és szó szerint megismétlik a Törvényszékhez már benyújtott jogalapokat.

35 A Bizottság másodlagosan úgy érvel, hogy a megtámadott ítélet 56–59. pontjából az tűnik ki, hogy a Törvényszék az előterjesztett bizonyítékok tartalmát egyáltalán nem változtatta meg vagy ferdítette el azzal, hogy – a szerződésben rögzített követelményeknek való meg nem felelésük miatt – elutasította a Lito által utólagosan benyújtott jelenléti íveket, valamint a WIH-projekt során a Bizottságnak elküldött, eredményekről szóló időszakos jelentéseket.

A Bíróság álláspontja

36 Ami a jogosulatlanul folyósított összeg fogalmának alkalmazását illeti, a Törvényszék a megtámadott ítélet 48–50. pontjában emlékeztetett a szerződéses rendelkezésekre, közelebbről az általános szerződési feltételek 13. cikke (1) bekezdésének első albekezdésére és a 14. cikke (1) bekezdése a) pontjának harmadik albekezdésére, amelyek értelmében a Lito a WIH-projektre elszámolt munkaidőt köteles volt rögzíteni, és a rögzített adatokat az erre kijelölt vagy jogosult személynél legalább havonta hitelesíttetni.

37 Miután a megtámadott ítélet 51. pontjában kiemelte a pénzügyi feltételekre vonatkozó kötelezettségvállalások jelentőségét, a Törvényszék a megtámadott ítélet 52. és 53. pontjában megállapította, hogy a záró könyvvizsgálati jelentésből az tűnik ki, hogy a Lito nem a szerződéses kikötéseknek megfelelően rögzítette a munkaidőt.

38 A Törvényszék a megtámadott ítélet 55. és 56. pontjában elutasította a Lito arra vonatkozó érveit, hogy a lezajlott egyesülés miatt nem volt lehetősége a jelenléti ívek benyújtására. A Törvényszék ebben a tekintetben kimondta, hogy a Lito által utólagosan benyújtott jelenléti íveken – az általános szerződési feltételek 14. cikke (1) bekezdése a) pontjának kifejezett előírásai ellenére – sem keltezés, sem az erre kijelölt vagy jogosult személy általi hitelesítés nem szerepel, azokat tehát nem lehet a WIH-projekt alapján teljesített munkaidőt igazoló bizonyítékokként elfogadni.

39 Mivel a Lito a jelen jogalap keretében ugyanazt az érvet terjeszti elő, mint amelyet az elsőfokú eljárásban már felhozott, anélkül hogy bizonyítaná, hogy miből állt a megtámadott ítélet 55. és 56. pontjában a Törvényszék által állítólag elkövetett hiba, ezt a jogalapot – a Bíróság ítélkezési gyakorlatának megfelelően mint elfogadhatatlant – el kell utasítani (lásd többek között: Interporc kontra Bizottság ítélet, C-41/00 P, EU:C:2003:125, 16. pont).

40 Ami a jogosulatlan kifizetések visszatérítése fogalmának elferdítésére vonatkozó kifogást illeti, azt mint megalapozatlant el kell utasítani.

41 A Törvényszék számára ugyanis a belga jogi rendelkezések semmilyen elferdítését nem lehet felróni, tekintettel arra, hogy a megtámadott ítélet 64. pontjában azt állapította meg, hogy a jelenléti ívek benyújtása a többivel egyenrangú szerződéses kötelezettséget jelent, amelynek be nem tartása olyan szerződésszegésnek minősül, amely a kifizetett előlegek visszatérítését eredményezheti.

42 Ebből következően a kifizetett összegek visszatérítését a WIH-projekt teljesítésének időpontjától, illetve attól a szubjektív jellegtől függetlenül lehet követelni, amely a belga jogban állítólag a jogosulatlan kifizetések visszatérítési feltétele.

43 Ezenkívül a jelen ítélet 27. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a Bizottságtól származó, a jogosulatlan kifizetések visszatérítése iránti eljárás kimenetelére vonatkozó pontos ígéretek hiányában a Lito nem hivatkozhat a bizalomvédelem elvének megsértésére.

44 A fentiekből következően a második jogalapot mint részben elfogadhatatlant és részben megalapozatlant el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

A felek érvei

45 A harmadik jogalappal a Lito az uniós jog alapvető elvei, közelebbről a meghallgatáshoz való jog és a tisztességes eljáráshoz való jog megsértését rója fel a Törvényszéknek, mivel az a megtámadott ítélet 73–77. pontjában késedelmi kamatok megfizetésére kötelezte, anélkül hogy figyelembe vette volna a Lito érveit, amelyek szerint a pusztán tájékoztató jellegű terhelési értesítést nem lehet úgy tekinteni, hogy az a megfizetés esedékességének időpontját rögzíti, amelyet követően késedelmi kamatot számítanak fel.

46 A Lito úgy érvel, hogy az említett kamatok tőkésítésének kezdő időpontja jogellenes, mivel azt a Bizottság egyoldalúan rögzítette a terhelési értesítésben, amely dokumentumot a Törvényszék „tájékoztató” jellegűnek minősítette. A Lito ehhez hozzáteszi, hogy a Törvényszék nem megfelelően indokolta az álláspontját e kamatok mértékét és tőkésítésének kezdő időpontját illetően.

47 A Bizottság emlékeztet arra, hogy a Törvényszék pontos kérdéseket tett fel a feleknek a kamatlábról, és az elemzése során figyelembe vette a felek által előterjesztett érveket.

A Bíróság álláspontja

48 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a meghallgatáshoz való jog valamely bírósági eljárásban nem azt jelenti, hogy a bíróságnak a felek minden állítását teljes egészében bele kell foglalnia a határozatba. Ezzel szemben ez a jog azt jelenti, hogy a bíróság az említett állítások meghallgatását és az említett bizonyítékok értékelését követően határoz a kereseti kérelmekről és indokolja a határozatát (lásd többek között: Schröder és társai kontra Bizottság ítélet, C-221/97 P, EU:C:1998:597, 24. pont; Technische Glaswerke Ilmenau kontra Bizottság ítélet, C-404/04 P, EU:C:2007:6, 125. pont).

49 E körülmények között azt kell megvizsgálni, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 73–77. pontjában a késedelmi kamatokról való döntése során eleget tett-e ezeknek a követelményeknek.

50 Ebben a tekintetben rá kell mutatni, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 74–77. pontjában az általános szerződési feltételek 19. cikkének (2) bekezdését alkalmazta. Amint az többek között ezen ítélet 44. pontjából kitűnik, e rendelkezés szerint a késedelmi kamat arra az időszakra vonatkozik, amely a Bizottság által az esedékes összeg megfizetésére rögzített időpontot követő napon kezdődik, és annak a napnak a végén fejeződik be, amikor a teljes esedékes összeget megfizették. Az említett rendelkezés úgy rendelkezik továbbá, hogy amennyiben a megfizetésre a Bizottság által rögzített időpontban nem kerül sor, a másik szerződő fél által fizetendő összeg után az említett általános szerződési feltételek 3. cikkének (6) bekezdésében megjelölt – az Európai Központi Bank (EKB) által a fő refinanszírozási műveletekre alkalmazott kamatlábhoz képest 3,5%-kal növelt mértékű – kamatot kell fizetni.

51 Márpedig az nem vitatott, hogy a Lito az eljárás egyetlen pontján sem vitatta e szerződéses kikötések érvényességét.

52 Ezenkívül a Törvényszék – miután a megtámadott ítélet 75. pontjában rámutatott arra, hogy az alkalmazandó kamatláb 1,5% – az alkalmazandó növelést figyelembe véve 5%-os mértékű késedelmi kamatot állapított meg, amelyet 2011. október 25-től, a terhelési értesítésben megjelölt fizetési időpontot követő naptól kell számítani.

53 A fentiekből következően a Törvényszék helyesen alkalmazta a szerződéses rendelkezéseket, és a jogilag megkövetelt módon indokolta a határozatát.

54 Következésképpen a harmadik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A negyedik jogalapról

A felek érvei

55 A bizonyítékok mérlegelése során helytelen jogi szempontok alkalmazásán alapuló negyedik jogalapban a Lito felrója a Törvényszéknek, hogy az a megtámadott ítélet 52–56. pontjában azt állapította meg, hogy a Lito nem készítette el a munkaidő-nyilvántartást, és hogy a benyújtott jelenléti ívek nem felelnek meg a szerződésben rögzített követelményeknek, jóllehet az utólagosan benyújtott jelenléti ívek a vállalkozás hivatalos céges papírján szerepelnek, és eredetiségüket a rajtuk lévő logó igazolja. A Törvényszék – mivel e mérlegelés során elferdítette a Lito által előterjesztett bizonyítékok tartalmát – pontatlan megállapításokat tett, valamint az említett bizonyítékokat jogilag tévesen minősítette.

56 Továbbá a Törvényszék a megtámadott ítélet 60–64. pontjában tévesen állapította meg, hogy a WIH-projektben dolgozó személyek közötti levelezés benyújtása nem alkalmas azon időtartam bizonyítására, amely során ezek a személyek a projekt keretében ténylegesen munkát végeztek, mivel e levelezés bizonyító ereje többek között abból a tényből ered, hogy a Bizottság azt vette alapul az általa visszatéríteni kért összeg utólagos csökkentéséhez.

57 A Lito úgy véli, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 61. pontjában is tévedett annak kimondásával, hogy nem a Törvényszék feladata, hogy a Lito által benyújtott mellékletekben megkeresse az utóbbi érveinek alátámasztására alkalmas elemeket, noha ugyanezen ítélet 63. pontjában arra a tényre alapítja az érvelését, hogy a mellékletek tartalma adminisztratív vagy pusztán szervezési jellegű tényekre vonatkozik.

58 A Bizottság úgy érvel, hogy az elszámolható költségek Bizottság általi elemzése a tényállási elemek értékeléséhez tartozik, amely értékelést a Bíróság nem vizsgálhatja felül. A Törvényszék a megtámadott ítélet 61. pontjában mindenesete helyesen állapította meg, hogy nem az ő feladata, hogy egy terjedelmes mellékletben megkeresse a Lito érveinek alátámasztására esetleg alkalmas bizonyítékokat, amely melléklet ráadásul a WIH-projekt eredményeire vonatkozik, amelyekkel bizonyítani lehet annak megfelelő teljesítését.

A Bíróság álláspontja

59 Először is el kell utasítani a megtámadott ítélet 52–56. pontjával szemben irányuló érveket, mivel ezek az érvek – a bizonyítékok állítólagos elferdítése keretében – összemosódnak a második jogalap keretében már felhozott érvekkel, amelyek az elfogadhatatlanságuk miatt a jelen ítélet 40. pontjában elutasításra kerültek.

60 Ami a Lito által benyújtott mellékletek értékelésére vonatkozó érvet illeti, meg kell állapítani – amint az többek között a megtámadott ítélet 61–63. pontjából kitűnik –, hogy az utóbbi lényegében megismétli az elsőfokú eljárásban már előterjesztett érvelést.

61 Márpedig a Törvényszék az elsőfokú eljárásban kimondta, hogy a Lito által benyújtott terjedelmes mellékleteket többek között azon tény miatt nem kell részletesen elemeznie, hogy ezek az iratok semmiképpen nem alkalmasak a ténylegesen a WIH-projektre fordított munkaidő bizonyítására. A Törvényszék ehhez hozzátette, hogy a benyújtott levelezés bizonyító ereje abból sem következhet, hogy a Bizottság elfogadta azt, hogy az egyik alkalmazott esetében elszámolhatónak tekintse a Lito által felszámított munkaidőt, mivel – a szerződéses rendelkezésekben előírt munkaidőnyilvántartási-rendszernek megfelelően – ez a körülmény nincs hatással a többi alkalmazott munkaidejének igazolására.

62 A fentiekből következik, hogy a Lito az érveivel pusztán azt a megoldást kifogásolja, amelyre a Törvényszék a megtámadott ítélet 62. és 63. pontjában jutott, és valójában pusztán a Törvényszékhez benyújtott kereset ismételt vizsgálatát kívánja elérni, ami nem tartozik a Bíróság hatáskörébe (lásd többek között: Reynolds Tobacco és társai kontra Bizottság ítélet, C-131/03 P, EU:C:2006:541, 50. pont).

63 Következésképpen ezt az érvet mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant el kell utasítani.

64 Ami a megtámadott ítélet 63. pontjával kapcsolatban a Törvényszéknek felrótt kifogást illeti, a Törvényszék érvelésében semmilyen ellentmondást nem lehet megállapítani, amennyiben a benyújtott mellékletek tartalmának elemzését nem ő végezte el, hanem az a Bizottság által előterjesztett és a Lito által nem vitatott adatokon alapul.

65 Ebből következik, hogy a negyedik jogalapot mint részben elfogadhatatlant és részben megalapozatlant el kell utasítani.

Az ötödik jogalapról

A felek érvei

66 Az ötödik jogalap a Törvényszék által a jelenléti ívek jogi jellegének értékelése során elkövetett téves jogalkalmazáson alapul.

67 A Lito úgy érvel, hogy noha az WIH-projektre fordított munkaidő – minden egyes alkalmazott és minden egyes szervezeti egység vonatkozásában való – követését lehetővé tevő időszakos jelentési kötelezettség kétségtelenül minden vállalkozást terhel, az nem eredményezheti a munkaráfordítás eltüntetését, ellentétes esetben az aránytalan, sőt tisztességtelen kötelezettséget jelentene. Mivel az időszakos jelentés fogalmát sem az uniós jogszabályok, sem az uniós ítélkezési gyakorlat nem definiálja, azt a sajátos szükségletek függvényében, az egyes jelentések által megkövetelt pontossági szinten, esetről esetre kell meghatározni.

68 A Bizottság emlékeztet arra, hogy a pénzügyi támogatásból részesülő programokkal kapcsolatos szerződésekben a kedvezményezettet a költségei pontos nyilvántartására, bevallására és azok elfogadhatóságának igazolására vonatkozóan jogi kötelezettség terheli. Ebben az összefüggésben kifejti továbbá, hogy a projekt teljesítése teljesen független attól a kedvezményezettre rótt kötelezettségtől, hogy a költségei elfogadhatóságát igazolja.

A Bíróság álláspontja

69 Először is meg kell állapítani, hogy a Lito – amint az többek között a megtámadott ítélet 43. pontjának olvasatából kitűnik – újból az elsőfokú eljárásban már előterjesztett érvek megismétlésére szorítkozik.

70 Ezenkívül a Lito a Törvényszék érvelését az arányosság elve alapján is kifogásolja, mindazonáltal a megtámadott ítélet indokolásának egyetlen olyan pontját sem jelöli meg, amelyre ez a kifogás vonatkozhatna.

71 E körülmények között a Bíróság nem képes a fellebbezés keretében őt terhelő feladat ellátására és a jogszerűségi felülvizsgálat elvégzésére (lásd: Greinwald kontra Wessang végzés, C-608/12 P, EU:C:2014:394, 28. pont).

72 Következésképpen a második jogalapot mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

A hatodik jogalapról

A felek érvei

73 A tisztességes eljáráshoz való jog megsértésére és a védelemhez való jog, valamint a szerződő felek közötti fegyveregyenlőség tiszteletben tartását biztosító eljárási szabályok megsértésére alapított hatodik jogalapban a Lito azt rója fel a Törvényszéknek, hogy a megtámadott ítélet 56. pontjában teljesen önkényesen állapította meg azt, hogy a Lito által a mellékletekhez csatolt jelenléti ívek nem felelnek meg a szerződéses rendelkezésekben rögzített követelményeknek, továbbá ugyanezen ítélet 63. pontjában azt, hogy ezek a jelenléti ívek nem teszik lehetővé a ténylegesen a WIH-projektre fordított munkaidő bizonyítását.

74 Tekintettel arra a tényre, hogy a Bizottság egyoldalúan állapította meg, hogy a benyújtott jelenléti ívek nem alkalmasak az említett projektre fordított munkaidő bizonyítására, és hogy a Törvényszék a szerződéses rendelkezések alapján követte ezt az érvelést, a Lito – álláspontja szerint – hátrányos helyzetben van ehhez az intézményhez képest, amely a jelen jogvitában bíróként és félként egyaránt részt vesz. A Lito szerint ebből azt következik, hogy a szerződéses rendelkezések tisztességtelenek, és ellentétesek az arányosság elvével.

75 A Bizottság úgy véli, hogy a Törvényszék a felek közötti szerződés kikötéseinek alapulvételével megfelelően mérlegelte az előterjesztett bizonyítékok összességét, tiszteletben tartva a védelemhez való jogot, valamint a felek közötti fegyveregyenlőség elvét.

76 A szerződéses feltételek állítólagos tisztességtelenségét és az arányosság elvének való meg nem felelésüket illetően a Bizottság ara hivatkozik, hogy ezeket az állításokat először a fellebbezés szakaszában fogalmazták meg, ezért azokat mint elfogadhatatlan állításokat el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

77 Ami a hatodik jogalapot illeti, amely újból a megtámadott ítélet 56. és 63. pontja ellen irányul – amely pontok a második és negyedik jogalap keretében már elemzésre kerültek –, elegendő arra emlékeztetni, hogy Törvényszék figyelembe vette a Lito által bizonyítékként csatolt levelezést, azt azonban elégtelennek ítélte, azzal az indokkal, hogy az nem alkalmas arra, hogy – a szerződéses kikötéseknek megfelelően – bizonyítsa a Lito alkalmazottai által ténylegesen a WIH-projektre fordított munkaidőt.

78 E körülmények között nem lehet a Törvényszéknek felróni azt, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog követelményeinek megsértésével önkényesen fogadta el a határozatot.

79 Ami azt a kifogást illeti, amely szerint a szerződéses rendelkezések aránytalanok, sőt tisztességtelenek, meg kell állapítani, hogy a Lito az eljárás egyetlen pontján sem vonta kétségbe a felek közötti viszonyban alkalmazandó szerződéses rendelkezések érvényességét.

80 A jelen fellebbezés keretében tett azon állításával, hogy a szerződéses rendelkezések tisztességtelenek és az arányosság elvével ellentétesek, a Lito először a Bíróság előtt hivatkozik egy olyan jogalapra, amelyet a Törvényszék előtt nem hozott fel.

81 Márpedig a fellebbezési eljárás keretében a Bíróság hatásköre főszabály szerint az ügy érdemében döntő bíróság előtt megtárgyalt jogalapokról hozott jogi döntés megítélésére korlátozódik (lásd többek között: Sison kontra Tanács ítélet, C-266/05 P, EU:C:2007:75, 95. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

82 A fentiekből következően a hatodik jogalapot mint részben elfogadhatatlant és részben megalapozatlant el kell utasítani.

A hetedik jogalapról

A felek érvei

83 A költségszámítási módszerek jogi természetének mérlegelése során történt téves jogalkalmazásra alapított hetedik jogalapban a Lito – miután emlékeztet az elszámolható költségek meghatározását lehetővé tevő különböző módszerekre – arra hivatkozik, hogy a terhelési értesítést meg kell semmisíteni amiatt, hogy az összköltség módszerét – amely összköltségből az átalánydíjon számított általános költségeket le kell vonni – ebben az értesítésben nem vették figyelembe.

84 A Bizottság úgy véli, hogy a Lito által kifejtettek nem vonhatják kétségbe a Törvényszék által a megtámadott ítéletben követett érvelést.

A Bíróság álláspontja

85 Rá kell mutatni arra – amint az a megtámadott ítélet 42. pontjából kitűnik –, hogy a Bizottság viszontkeresete először is azon alapult, hogy a Lito megsértette a jelenléti ívek vezetésére vonatkozó, az általános szerződési feltételek 14. cikke (1) bekezdésének a) pontjában foglalt kötelezettségét, másodszor pedig azon, hogy a Lito tévesen vette alapul az összköltség módszerét a WIH-projektnél felszámított közvetett költségek számításánál.

86 Mivel a Törvényszék a megtámadott ítélet 47–64. pontjában megállapította, hogy a viszontkereset az első indok alapján megalapozott, az összköltség módszerén alapuló érv elemzésére nincs szükség.

87 Így a költségszámítási módszerek jogi természetének mérlegelésére vonatkozóan a Lito által előterjesztett kifogást el kell utasítani, mivel az nem alkalmas arra, hogy a megtámadott ítélet megsemmisítését eredményezze.

88 Következésképpen a hetedik jogalapot mint hatástalant el kell utasítani.

A nyolcadik jogalapról

A felek érvei

89 A nyolcadik jogalappal a Lito azt rója fel a Törvényszéknek, hogy az tévesen alkalmazta a jogot azzal, hogy nem állapította meg a kifizetett összegek visszatérítését kérő Bizottság magatartásának tisztességtelenségét, jóllehet az utóbbi a 2011. május 24-i levelében elismerte, hogy a WIH-projekt

keretében folyamatos és hatékony munkát végeztek. A Lito szerint az a tény, hogy a könyvvizsgálat során nem tudta átadni a jelenléti íveket, nem tekinthető a szerződésből eredő – a WIH-projekt teljesítéséből álló – lényeges kötelezettség megsértésének.

90 A Bizottság úgy véli, hogy a szerződéses rendelkezések – amelyek betartását a szerződés megkötésekor a Lito önként vállalta – egyáltalán nem tisztességtelenek, és nem ellentétesek az arányosság elvével.

A Bíróság álláspontja

91 Először is meg kell állapítani, hogy a nyolcadik jogalap keretében a Lito a Törvényszék előtt már felhozott érvek megismétlésére szorítkozik, anélkül hogy megjelölné a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt részeit, vagy az e kérelmet alátámasztó sajátos jogi érveket. Ennélfogva a Lito valójában pusztán a Törvényszékhez benyújtott kereset ismételt vizsgálatát kívánja elérni, ami nem tartozik a Bíróság hatáskörébe (lásd többek között: Eurocoton és társai kontra Tanács ítélet, C-76/01 P, EU:C:2003:511, 46. és 47. pont).

92 Ennélfogva a nyolcadik jogalapot mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

93 Mindenesetre ezt az érvet mint megalapozatlant úgyszintén el kell utasítani.

94 Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a hatáskörrel való visszaélés akkor valósul meg, ha egy intézmény a hatáskörét azzal a kizárólagos vagy legalábbis meghatározó szándékkal gyakorolja, hogy a megjelölt célkitűzéstől eltérő célt érjen el, vagy hogy olyan eljárást kerüljön meg, amelyet a Szerződés az eset körülményeire kifejezetten előír (Egyesült Királyság kontra Tanács, C-84/94, EU:C:1996:431, 69. pont; Windpark Groothusen kontra Bizottság, C-48/96 P, EU:C:1998:223, 52. pont; Swedish Match ítélet, C-210/03, EU:C:2004:802, 75. pont).

95 Így a hatáskörrel való visszaélés az egyik olyan elemnek minősül, amely értelmében az uniós bíróság az EUMSZ 263. cikk rendelkezései alapján, a megsemmisítés iránti kereset keretében a megtámadott aktus jogszerűségét értékeli (lásd ebben az értelemben: Internationale Handelsgesellschaft ítélet, 11/70, EU:C:1970:114, 3. pont).

96 Ezzel szemben az EK 272. cikk alapján indított kereset esetében a felperes a szerződő fél intézménnyel szemben csak a szerződéses kikötések megsértésére, illetve a szerződésre irányadó jog megsértésére hivatkozhat (lásd ebben az értelemben: Bizottság kontra Zoubek ítélet, 426/85, EU:C:1986:501, 11. pont).

97 Ebből az következik, hogy a Bizottság állítólagos hatáskörrel való visszaélésére alapított megsemmisítési jogalapot – amely arra irányul, hogy a Törvényszék a Szerződés rendelkezései alapján határozzon a megtámadott aktus jogszerűségéről – mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

98 Mindazonáltal abban az esetben, ha a nyolcadik jogalapot úgy kell érteni, hogy az a Litóhoz fűződő szerződéses viszony keretében a Bizottság tisztességtelen magatartásán alapul, azt kellene megállapítani, hogy a Lito az eljárás egyetlen pontján sem vitatta sem a szerződéses rendelkezések Törvényszék általi értelmezését a megtámadott ítélet 48–53. pontjában, sem pedig a Bizottság által a visszatéríteni kért összegre vonatkozóan megjelölt adatokat, amint azok a megtámadott ítélet 65. pontjából kitűnnek.

99 Ezenkívül a Lito azon állítása, amely szerint a WIH-projekt teljesítése valójában a szerződés lényeges kötelezettségét jelenti, szintén nem alkalmas a Bizottság tisztességtelen magatartására vonatkozó következtetés levonására, mivel a Törvényszék a megtámadott ítélet 64. pontjában azt állapította meg,

hogy a Lito elmulasztotta az általános szerződési feltételek 14. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti, a jelenléti ívek vezetésére és a személyi állomány által teljesített munkaidő nyilvántartására vonatkozó kötelezettségét.

100 Ebből következik, hogy a nyolcadik jogalapot mint elfogadhatatlant, és mindenesetre mint megalapozatlant el kell utasítani.

A kilencedik jogalapról

A felek érvei

101 Az indokolási kötelezettség megsértésén alapuló kilencedik jogalappal a Lito azt rója fel a Törvényszéknek, hogy az nem mondta ki, hogy a terhelési értesítés teljesen megalapozatlan, mivel a Lito szerint ebben a tekintetben nem elegendő a 2011. május 24-i és a 2011. augusztus 17-i elektronikus levélre történő hivatkozás.

102 A Bizottság úgy véli, hogy a Lito érveit mint megalapozatlan érveket el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

103 E kilencedik jogalap keretében a Lito lényegében azt rója fel a Törvényszéknek, hogy az elsőfokú eljárás megsemmisítés iránti keresete keretében az elmulasztott határozni a terhelési értesítés indokolásának hiányára vonatkozóan felhozott második jogalapról.

104 Márpedig egyrészt rá kell mutatni arra, hogy az EUMSZ 296. cikk alapján az indokolási kötelezettség elmulasztásán alapuló érvnek nem lehet helyt adni az EUMSZ 272. cikk alapján előterjesztett kereset keretében.

105 Másrészt meg kell állapítani, hogy a viszontkereset megalapozottságának ellenőrzése során a Törvényszék a megtámadott ítélet 65–69. pontjában – a Bizottság által közölt és Lito által nem vitatott adatok alapján – felülvizsgálta a Bizottság által igényelt összeg számítását.

106 Ezenkívül a Törvényszék a megtámadott ítélet 70–72. pontjában kimondta, hogy a Bizottság a visszatérítés feltételeit és az igényelt összegek megfizetésének időpontját kellő részletességgel határozta meg, amennyiben azok mind a 2011. május 24-i levélből, mind a terhelési értesítésben a „Fizetési feltételek” cím alatt található adatokból kitűnnek.

107 Ebből következően az indokolási kötelezettséggel összefüggésben semmilyen téves jogalkalmazást nem lehet felróni a Törvényszéknek, így a kilencedik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A tizedik jogalapról

A felek érvei

108 A bizalomvédelem elvének megsértésére alapított tizedik és utolsó jogalapjával a Lito azt rója fel a Törvényszéknek, hogy az nem mondta ki, hogy a Bizottság a betartandó eljárástól való egyszerű formai eltéréseket szankcionált azzal, hogy öt évvel a WIH-projekt alapját képező program lezárása után igényelte tőle a kifizetett összegek visszatérítését azon tény ellenére, hogy a kutatási munkát jóhiszeműen végezték el, és a pénzügyi támogatást a szerződéses kötelezettségeknek megfelelően vették fel.

109 A Bizottság emlékeztet arra, hogy a jogvitának nem a Lito által lefolytatott WIH-projekt a tárgya, hanem az elszámolható költségek meghatározására vonatkozóan a Litót terhelő kötelezettségek betartása. A Bizottság egyébiránt vitatja, hogy a Litóban bármilyen jogos várakozást keltett volna.

A Bíróság álláspontja

110 A bizalomvédelem elvét illetően – amint az a jelen ítélet 27. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatból kitűnik – elegendő azt megállapítani, hogy a Lito továbbra sem bizonyította, hogy a Bizottság hogyan keltett benne várakozásokat az elszámolható költségek meghatározására vonatkozó, a szerződésben megállapítottól eltérő módszer alkalmazása tekintetében.

111 A Lito erre vonatkozó érvét tehát mint megalapozatlant el kell utasítani.

112 Ami azt a határidőt illeti, amelyen belül a Bizottság a kifizetett összeg visszatérítését igényelheti, hangsúlyozni kell, amint az a megtámadott ítélet 79. pontjából kitűnik, hogy ha a Bizottság az általános szerződési feltételek 17. cikke (1) bekezdésének megfelelően a szóban forgó program lezárását követő öt évig kezdeményezhet könyvvizsgálatot valamelyik résztvevővel szemben, akkor ez nyilvánvalóan magában foglalja, hogy e határidőn belül jogszerűen kérheti a kifizetett összegek visszatérítését.

113 Ezenkívül a Lito – azáltal, hogy a WIH-projekt keretében a kutatási munkák jóhiszemű elvégzését veszi alapul – újból megkísérli elfedni azt a tényt, hogy a jelen jogvita kizárólag a jelenléti ívek vezetésére és a személyi állomány által teljesített munkaidő nyilvántartására vonatkozóan az általános szerződési feltételek 14. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt kötelezettség állítólagos megsértésére vonatkozik.

114 A Lito érveit tehát mint megalapozatlan érveket el kell utasítani.

115 Következésképpen a Lito által felhozott tizedik és utolsó jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

116 A fentiek összességéből következően a Lito által a fellebbezése alátámasztására felhozott egyik jogalapnak sem lehet helyt adni.

117 Ebből következően a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

118 Az eljárási szabályzat 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése, amelyet e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, akként rendelkezik, hogy a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Lito pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság a Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro AE-t kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások